

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[Υπό Δ. Πιραντέλλο]

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

Αυτίς, Πιραντέλλο είναι από τους άριστους Έταλούς συγγραφείς. Τα ρομάντζα του, τα δράματα και τα διηγήματά του έχουν κάμει εξαιρετική εντύπωση και διαβάζονται σήμερα απλήσιως. Πλείστα εξ αυτών μεταφράσθησαν ήδη και εις άλλας γλώσσας. Το διήγημά του «Μετά την Απιστίαν», το δ. ποίον δημοσιεύομεν σήμερα, είναι από τα καλύτερά του, με λεπτήν κοινωνικήν ψυχολογίαν και απαρακτικές περιπετειάς.

Α.

— Είπε δικά μου, συλλογιζόταν ή 'Αδριανή, τεντώνοντας τ' αυτί στή φλυαρία των δυο παιδιών που έπαιζαν στο διπλανό δωμάτιο. Και χαμογελούσε τρυφερά, ενώ έπλεκε γοργά ένα έργοχειρο από κόκκινο μαλλί. Χαμογελούσε, χωρίς να κατορθώνη να πείθεται πως αυτά τα δυο παιδιά ήταν δικά της, βγαλμένα από τα σπλάγγα της και πως τόσοσ καιρός—δέκα χρόνια—έχει περάσει τώρα από τους γάμους της. Είπε δυνατόν! Αισθάνεται τον εαυτό της ακόμη κοριτσάκι, και όμως το μεγαλύτερο της παιδί μπαίνει στα όχτω και αυτή στα τριάντα. Τριάντα χρόνον, είναι δυνατόν; Σχεδόν γρηά!

— 'Οχι δά! Και χαμογελούσε. — 'Ο Γιατρός; είπε έξαφνα, σά να ρωτούσε τον εαυτό της. Της φανόταν πως άκουγε στο διάδρομο τη φωνή του Γιατρού του σπιτιού. Σηκώθηκε. Το χαμόγελο ήταν ακόμη στα χείλη της. — 'Α! πόσο σύντομα πάωσε αυτό το χαμόγελο, στη στενωγορημένη στάσι του Γιατρού Βακαλόπουλου, που άνασαινε με δυσκολία, σά να έτρεφε για να έλθη και πού τα βλέφαρά του άνοιγότρα μωπικά ματογυάλια του.

— Γιατρέ... Θεέ μου... — Δεν είναι τίποτε... Μήν ταράτσεθε... — 'Η μαμά; — 'Οχι, όχι! είπε με δυνατή φωνή ο Γιατρός. 'Οχι ή μητέρα σας! — 'Ο Τομμάσος, τότε; έφώναξε ή 'Αδριανή. Και όταν ο Γιατρός, με τη σιωπή του, της έδωκε να εννοήση ότι πρόκειται για το σύζυγό της, φώναξε: — Τι του συνέβη; Πέτε μου την αλήθεια... Θεέ μου, πού είναι; πού είναι; — 'Ο Γιατρός άπλωσε τα χέρια εμπρός σαν για να σταματήση της έρωτήσεis.

— Δεν είναι τίποτε. Θα δήτε... Μιά έλαφρά πληγή... — Πληγωμένος; Και σετς... Μου τον σκότωσαν; — 'Η 'Αδριανή έπιασε το μπράτσο του Γιατρού, με μάτια άγριεμένα, σαν τρελλή. — Μά όχι, κυρία, όχι... 'Ηουχέισατε... Μιά άπλή πληγή... έλαφρά, έλπίζω... — Μονομαχία; — Ναι, άπήντησε με προσπάθειαν, αφού έδίστασε όλίγες στιγμές, ο Γιατρός που ήτο εις μεγάλην άμηχανίαν.

— 'Ο, Θεέ μου, Θεέ μου, πέτε μου την αλήθεια! Ικέτευσ ή 'Αδριανή. Μονομαχία; Με ποιόν; Χωρίς τίποτε να μου πη! — 'Ολα θα τα μάθετε. Μά ήσυχα. Άς φροντίσουμε γι' αυτόν... Πού είναι το κρεβάτι του; — 'Απ' εκεί... είπε εκείνη παραταλαιμένη, χωρίς άκόμη τίποτε να εννοή. 'Υστερα είπε με άγωνία που δεν μπορούσε πιά να την καταστείλη: — Πού είναι ο πληγωμένος; Με τρομάζετε 'Ο Τομμάσος δεν είναι μαζί σας; Πού είναι; Γιατί χτυπήθηκε; Με ποιόν; Πότε; ... Μά μιλήστε λοιπόν... — 'Ησυχα, ήσυχα... δέκοψε ο Γιατρός, χάνοντας την ύπομονή του. 'Ολα θα τα μάθετε... Για την ώρα, ή ύπηρετία είναι σάιτι; Φωνάζετε την. Χρειάζεται ψυχραιμία, και μέθοδος. Ν' άκούτε μόνο της όδηγίεs μου.

Και ενώ εκείνη, σαν μέσα σ' ένα όνειρο, έβγαине για να καλέση την ύπηρετία, ο Γιατρός έβγαλε το κα-

πέλλο του και έπιασε το μέτωπό του με το χέρι του που έτρεμε, σά να προσπαθούσε να θυμηθή κάτι τι. 'Υστερο, έξοφνα, θυμήθηκε, ξεκούμπωσε το σακάκι του, πήρε το πορτοφόλι του από τη τζέπη και έτοιμάστηκε να γράψη μία συνταγή.

— 'Η... 'Αδριανή ξαναήρθε με την ύπηρετία. — Νά, είπε ο Γιατρός, δίνοντας τη συνταγή. Νά πάτε τώρα άμέσως, στο πιο κοντινό φαρμακείο... Πάρε μαζί σου μπουκαλιά... 'Οχι περιττόν, θα σου δώση ο φαρμακοποιός. Και σύντομα σέ παρακαλώ.

— Είπε πολύ σοβαρό, γιατρέ; ρώτησε ή 'Αδριανή δειλά και με πάθος... — 'Οχι, σίς επαναλαμβάνω, 'Ας έλπίζουμε, άπήντησε ο Βακαλόπουλος. Και για να προλάβη νέαις; έρωτήσεis :

— Μου δείχνετε, παρακαλώ, το δωμάτιο; — Ναι, έλάτε, απ' εδω... — 'Αλλά μπαίνοντας εκεί, τον ρώτησε πάλι τρεμουλιαστά: — Μόνος είσατε γιατρέ με τον Τομμάσο; Πάνε δυο γιατροί

στης μονομαχίεs νομίζω... — Πρέπει να τρεβήξουμε το κρεβάτι λίγο πιο έξω... είπε ο Γιατρός, σά να μη την άκουσε. — 'Εκείνη τη στιγμή, ένα όμορφο άγοράκι, με πρόσποπο ξυπνητό και με μαύρα σγουρά μαλλιά γυμμένα στους ώμους, μπήκε τρέχοντας και φώναξε:

— Μαμά, ένα φορείο! Τι κόμος... Μόλις είδε το Γιατρό, σταμάτησε, με ντροπή, στη μέση του δωματίου. — 'Η μητέρα έβγαλε ένα ξεφωνητό και παραμέρισε το παιδί για ν' άκολουθήση τον Γιατρό.

Στο κατώφλι, αυτός γύρισε πίσω και την έμπούσε: — Μείνετε εδω, κυρία, σάς παρακαλώ! Θα πάω. εγώ... Τα δάκρυά σας μπορούν να του προκαλέσουν βλάβη. — 'Η 'Αδριανή έγειρε τότε στο παιδί που την κρατούσε από το φόρεμα και τόσφιξε στο στήθος της, κλαίοντας με λυγμούς. — Γιατί, μαμά, γιατί; ρωτούσε τρομαγμένος ο μικρός, που δεν έννοούσε. 'Υστερα άρχισε να κλάη και αυτός.

Β.

Στο κάτω μέρος της σκάλας, ο γιατρός ύπεδέχθη το φορείο που το βαστούσαν τέσσαρες νοσοκόμοι, ενώ δυο χωροφυλάκε8 μαζί με τον πορτιέρη, άπηγόρευον την είσοδο στο πλήθος των περιέρχον. — Γιατρέ Βακαλόπουλε! φώναξε ένας νέος μέσα από το πλήθος. — 'Ο Γιατρός γύρισε και φώναξε στους χωροφυλάκε8: — 'Αφήστε τον να περάση, είναι ο βοηθός μου. Περάστε μέσα, Δόκτωρ Σίκ.

Οι τέσσαρες νοσοκόμοι έπαιρναν άνάσα έτοιμάζοντας τα λουριά για το άναίβασμα του φορείου. 'Η άμαζόπορτα έκλεισε πάλι. Το πλήθος χτυπούσε την πόρτα με τα χέρια, με τα πόδια, σφύριξε, ούρλιαζε.

— Λοιπόν; ρώτησε ο γιατρός Βακαλόπουλος τον Σίκ, που ήταν λαχανιασμένος και ιδρωμένος. Και ή γυναίκα; — Τι τρεβήματα, γιατρέ μου! του άπάντησε ο δόκτωρ Κοζίμο8 Σίκ8. 'Η γυναίκα; Στο νοσοκομείο... δεν άντεχω πιά. Καταγμα της κνήμη8 και του βραχιόνιο8. — Φλεγμονή; — 'Υποθέτω, δεν ξέρω. 'Ηρθα τρέχοντας. Τι ζέστη, να πάρη ή όδη! Θάπινα εύχαρίστω8 ένα ποτήρι νερό... — 'Ο γιατρός Βακαλόπουλος παραμέρισε λίγο το μουσαμά που σκέπαζε το φορείο για να εξετάση το πληγωμένο. Τον χαμήλωσε όμως άμέσως και είπε στους νοσοκόμους: — 'Εμπρός, προχωρείτε! 'Ελαφρά και με προσοχή, παιδιά, σάς παρακαλώ.

'Ενώ με πολλές προφυλάξει8 εξακολουθούσε ή επίμονη άνάβασι8, στην κάθε στάση της σκάλας, οι νεοκάρηδες του σπιτιού άνόλγουν της πόρτες στους κρότους των βηματων και των φωνών: — Σιγά, σιγά, ξανάλεγε στο κάθε σκαλοπάτι ο γιατρός. ('Ακολουθεί)

